

der en aarlig Indtægt af 100 Kr.; det var senere stegen til 200 Kr., og saa havde han en lille, mager Jordlod. Han arbejdede ufortrødent i det Haab, at han kunde avancere op til et bedre Embede. Han var, som jeg sagde, 32 Aar, da han fik sit Bærebrev, og da han saa havde været en halv Snes Aar i Bestillingen, mente han, at det var Tiden til at komme op paa en bedre Plads. Men til hans Forbavselse og til Skovriderens og maaste ogsaa til Overførsterens Forbavselse viste det sig, at det nu var umuligt, fordi det var blevet vedtaget inde i Ministeriet, at nu maatte ingen af den Slags Skovbetjente befordres. Være de blevne over 35 Aar gamle, kom de ikke videre; i nogle enkelte Tilfælde kunde dog Aldersgrænsen stige op til det 40de Aar. Jeg finder, at det er en lidt hensynsløs Maade at behandle en saadan Mand paa. Han er gaaet ind i den Stilling i god Tro til, at han senere kunde blive befordret, men saa kommer pludselig Bestemmelsen om, at nu kunne de ikke mere blive befordrede, naar de have naaet en vis Alder. Jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke kunde blive forandret. Alle andre Embedsmænd her i Landet kunne jo dog blive befordrede, indtil de ere henimod 60 Aar eller maaste mere. Jeg synes, der kunde være lige saa god Grund til at tage Hensyn til en saadan Embedsmand, der lever under de laveste Lønningsvilkår, vi vel have for Embedsmænd, som til højere lønne.

**A. Jensen:** Da jeg har begæret Ordet for at tale om en Sag, som den højtærede Formand har anmodet Medlemmerne om ikke at komme videre ind paa, end allerede sket er, saa skal jeg i Henhold til den højtærede Formands Henstilling frasalbe Ordet.

**B. Madsen:** Under Forhandlingerne i sidste Rigsdagsamling over det af det ærede Medlem for Røge (Alberti) indbragte Lovforslag om Nedsættelse af Renten for de under offentlig Bestyrelse og offentligt Tilsyn staaende Midler udtalte den daværende højtærede Justitsminister, at det, at nedsætte Renten for Overformynderiets Midler, vilde være at tage fra de fattige og i mange Tilfælde at give til Folk, som kunde være rige. Den højtærede Minister udtalte endvidere, at det vilde være uretfærdigt at rette sine Bestræbelser paa at nedbringe Renten for Midler, som tilhøre Enter og umyndige Børn. Samme Minister udtalte endvidere, at det at nedsætte Renten for de nævnte Midler vilde være det samme som at stikke Tingrene i andre Folks Lommer. Siden

da er Pengemarkedet i væsentlig Grad blevet forandret, idet Sparekasser og andre private have nedsat Renten til under 4 pCt. Jeg er derved kommen til at tænke paa de Kapitaler, som Staten har indestaaende som 1ste Prioritet i en Mængde Landejendomme her i Landet. Dette Forhold er ret almindeligt i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. Her er Staten alene Kreditor, saa her kan det altsaa ikke i nogen Maade siges, at det at nedsætte Renten vilde være uretfærdigt eller ubilligt over for nogen, det kan ikke siges at være det samme som at stikke Tingrene i andre Folks Lommer. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at før Loven af 8de April 1851 ejede Staten en Mængde Bøndergods her i Landet og saa godt som alt i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, nemlig Ods-herred. Efter at den nævnte Lov var traadt i Kraft, blev det meste af Bøndergodset solgt saaledes, at Staten beholdt første Prioritet i Ejendommene mod en Rentehjælp af 4 pCt. Da den almindelige Rentefod nu faktisk er gaaet ned under 4 pCt., tillader jeg mig at henstille til den højtærede Finansminister og det kommende Finansudvalg at tage Hensyn hertil. Jeg mener, at der er meget, der taler for, at Renten her bør nedsættes, og jeg mener ikke, der kan fremsættes noget derimod. Jeg ved vel, at de nævnte Kapitaler kunne opsiges. Men det er forbundet med Omkostninger og Ujævnhed, og det kan undgaas, naar Renten bliver nedsat til, hvad der er den almindelige Rentefod her i Landet. Det forekommer mig ogsaa, at Staten kan være lige saa vel tjent med at nedsætte Renten for disse Kapitaler som med at faa dem opsigte og saa muligvis ikke kunne faa dem anbragte til 4 pCt. — Før jeg slutter, ønsker jeg at spørge den højtærede Indenrigsminister, om der er foretaget nogen Undersøgelse med Hensyn til Forholdene ved Landingspladsen ved Nyrupbugten. Der blev i sidste Samling indsendt et Andragende til Rigsdagen om at faa anlagt en Bølgebryder der ved Rypsten. Jeg havde tænkt mig Muligheden af, at Forholdene vare blevne undersøgte i den forløbne Sommer, jeg ved ikke med Bestemthed, om det er sket, men jeg tillader mig nu at spørge den højtærede Indenrigsminister, om der er foretaget nogen Undersøgelse, og i henregtende Fald, naar man kan vente, det vil ske.

**J. C. Christensen:** Da den Tale, som blev holdt for lidt siden af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) i et og alt har min Tilslutning, har jeg blot, da jeg nu en Gang er indtegnet